

Премијер Ивица Дачић отворено је након последњег бриселског сусрета са Хашимом Тачијем поручио да „Косово имамо у Уставу, али да Уставни суд не може да га врати у уставни оквир”, уз опаску да је време да “утувимо себи у главу да нам је нешто отето и да гледамо да спасемо шта се спасти може”, те да “ако неко има нешто боље, нека каже шта је алтернатива”.

– Ово је изречено директно на адресу ДСС-а, јер смо ми једина парламентарна странка која држи и до Устава и до Косова, будући да су то две уско повезане ствари – каже за „Дневник” потпредседник Демократске странке Србије проф. др Слободан Самарџић. – Али, из наведеног цитата се види и политички став премијера Дачића према наводној чињеници „да нам је нешто отето”. Јер, ако нам је „нешто отето”, Влада може то да призна као готову ствар, па још и да примени срамни споразум о тзв. заједничком управљању границом између “Србије” и „отетог Косова”. Међутим, Влада може такав чин, као еминентно насилан, и да не призна и да изгради стратегију и политику отпора. Тек у овом другом случају Устав игра делатну улогу. У супротном, тај Устав је пре предмет практичне деградације него оквир понашања државних органа, како у њему и пише.

Влада Србије усвојила је закључак који, како тврди Дачић, „представља гаранцију Србима са севера Косова да ће њихови захтеви о административним прелазима бити испоштовани. Представници Срба у четири северне општине потом су донели одлуку да привремено прекину протест на Јарину. Да ли је у питању сасвим нова ситуација у вези са режимом интегрисаног управљања прелазима?

– Влада је очигледно попустила пред притиском овог протеста, али се генерална ситуација ни најмање није променила. Влада је дала гаранције Србима које су они тражили, али остају њене прихваћене обавезе према споразумима о слободи кретања и интегрисаном управљању прелазима, заправо границама. При томе, у првопоменутом споразуму стоји да сви Срби на Косову треба да преузму КС таблице које издаје орган унутрашњих послова Косова, а то подразумева обавезу добијања свих личних докумената из области држављанства ове нелегалне творевине. То је маестрално уговорио Борко Стефановић децембра прошле године. Сада је занимљиво како ће Влада изаћи на крај са овом противречношћу: наиме, да гарантује Србима у четири општине оно што мора да им одузме на бази споразума којим се обавезала пред ЕУ. Управо због тога сматрам добом одлуком одборника четири општине да обуставу протеста прогласе привременом, да затраже да српски парламент унесе у своју резолуцију потврду гаранција Владе, као и да генерално одбијају режим интегрисаног управљања прелазима, тј. границом.

У сваком случају, извесно је да ће 10. децембра заживети интегрисано управљање прелазима, почев од Јариња и Мердара. Председник ДСС-а Војислав Коштуница је одлучно против тога, при чему инсистира да Србија упути захтев Савету безбедности Уједињених нација да се обуставе преговори под надзором Брисела и да се они врате под пун мандат СБ. Која корист, када таква идеја реално не може добити подршку у СБ?

– Најизвесније је да такав предлог не може да добије подршку у Савету безбедности УН ако му се уопште ни не проследи. С друге стране, непосредна корист од таквог предлога била би у вези с првим делом нашег питања. Наиме, такав чин значио би не градњу, него, напротив, одбијање и спречавање стварања граничног прелаза на Јарињу и Брњаку. Тек тим чином ми бисмо, као озбиљна држава, отворили процес који би кад-тад дошао на Савет безбедности. Тиме бисмо, за почетак, елиминисали Европску унију као спроводиоца политике Вашингтона и НАТО-а да се на међународно признатој територији Србије инсталира једна нелегална и насилна творевина као што је квази држава Косово. То би била активна - па, ако неко хоће и та алтернативна политика Србије на очувању свог суверенитета и територијалног интегритета.

Мирослав Стајић

(Дневник)